

Aagje Deken aan de heer J.E.Grave

De Rijp 6 februari 1779

Waarde en hooggeachte vriend,

Dat ik begin september een gevaarlijke ziekte heb opgelopen weet u. De gevolgen daarvan hebben mij belemmerd om nog iets van belang te doen. Op dit ogenblik nu ik mij weer redelijk goed voel komt het in mij op om weer eens aan onze beste vriend te schrijven.

Kan ik me weer verheugen over het aangename bericht: *Vriend Grave met zijn vrouwtje, zijn zusje en zijn lieve nakomelingen bevinden zich nog steeds onder de gezonden en welvarenden in het land?* O, kind! Dat zou ons veel genoeg doen.

Wij denken veel met liefde aan u en uw huisgezin en we zouden zo weer graag bij jullie komen. Zouden jullie het niet zo kunnen schikken dat jullie ons in het vroege voorjaar een bezoekje kunnen brengen? Wij zouden ook graag zus Hansje, die zich zo goed weet aan te passen aan onze eenvoud, weer zien. Zou zij ons ook niet eens met een briefje kunnen verblijden? Zeg haar maar dat het zo bindt, als men eens een briefje van een vriendin krijgt.

Mijn Wolfje kwam vanmorgen op het idee om een pondje chocolade te sturen en dat moet dan ook gebeuren. Wij hebben immers bij jullie zoveel gastvrijheid genoten dat, als we dat met cijfers zouden moeten berekenen, wij nog heel wat pondjes schuldig zijn.

We wonen in een land druipend van walvistraan, vloeiend van melk en boter. Enkele leerbereiders hebben het hier helaas stinkend voor ons gemaakt. Hun handen hebben putten gegraven en die met lellen en vellen volgegooid. Dat ligt daar nu te rotten om er lijm van te maken, waarzonder men in uw stad niet kan. Wij doen ons daarom geweld aan om jullie stadgenoten te verplichten. O, wat voelt dat goed! We leven gelukkig in liefde en door liefde en wensen dat het met al onze vrienden net zo moge zijn.

Met onveranderde achting en genegenheid, met hartelijke groeten aan uw huisvrouw, zuster en kinderen blijven wij

Ued. Dw. Dsn en oprechte vriendinnen

Wolfje en Deken

